

пътът, презъ когото преминаваха нѣколко души търговци, и помодихъ ги да ми продадатъ единъ конь. Търговците ма познаваха и испълниха желанието ми, но не поискаха да зематъ пари, ако да имъ са молихъ отъ сърце да получатъ онова, щото имъ са падаше. — »А защо ти е коньтъ?« попита единъ отъ търговците. — »Другарьтъ ми е болъвъ, и азъ искамъ да го натоваря и да го занеса въ нѣкое село,« казахъ азъ. Търговците са нажалиха и рѣкоха ми: »Земи коньтъ и върви си... Зимата е много сърдита тая година... Прощавай.« Земахъ азъ коньтъ, качихъ Стояна и закарахъ го въ село Стрелжа. Това са случи 15 деня преди колѣда. Въ гореказанното село ние имаме единъ добаръ приятель, който бѣше готовъ да пожертвува и животъ си за назе. Името му бѣше Иванъ. Иванъ ни прие твърде братолюбиво, и сѣдѣше по цѣли нощи около Стояна. Рѣдки сж тие българе. Тука трѣба да кажа и това, че когато простиятъ и необразованииятъ селѣнинъ има добро и честно сърце, то тоя селѣнинъ има и велика душа. Неразваленниятъ българинъ е по-чистъ и отъ елмазътъ. Който е ходилъ по българските села и който е живѣлъ между селѣните, той трѣба да са сжзнае, че България има хора, има добри сърца и чисти души, които даже и подъ тѣшкото робство, подъ темното невѣжество, носатъ въ гърдите си семе за бѣдъщето българско развитие и за нашето щастливо бѣдъще. Между тие чисти души и между градскиятъ »боклукъ« нѣма нищо общо.

Единъ день ние испроводихме Ивана въ Ямболъ да извѣсти приятелите ни, че ние сме живи и че са на-